

Arrest

nr. 243 389 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. WALDMANN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 oktober 2019.

1.3. Op 26 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Baalbek, Libanon, op 20 maart 1983. U heeft de Libanese nationaliteit, bent Arabier van origine en sjiitisch moslim. U bent homoseksueel. In 2006 heeft u uw diploma boekhouding behaald.

U verbleef bij uw familie in Baalbek tot 2007. Dan bent u voor een periode van twee jaar naar Saoedi-Arabië geweest om te werken als boekhouder. Vervolgens keerde u terug naar uw familie in Baalbek. Aangezien u een nieuwe job had, verhuisde u in 2010 naar Beirout. In 2012 verhuisde u naar Bangkok, Thailand, omwille van een nieuw werkcontract. Omwille van medische redenen keerde u in 2014 terug naar Beirout, Libanon. Na uw terugkeer uit Thailand, heeft u in twee verschillende wijken van Beirout gewoond. De laatste periode van uw verblijf in Libanon, van 1 juni 2018 tot uw vertrek, verbleef u bij een vriend in een christelijke wijk in Beirout.

Omwille van uw seksuele geaardheid kreeg u problemen met uw familieleden in Libanon. U wist al langer dat homoseksualiteit niet aanvaard werd in uw omgeving. Omwille daarvan had u relaties in het geheim en was u heel discreet in het uiten van uw geaardheid. In de periode mei – juni 2018 had u een visum geregeld vanuit Libanon om naar de Gay Pride in België te komen. Vlak voor uw vertrek ging u bij uw familie slapen om hen op de hoogte te brengen dat u een aantal dagen naar België ging. U opende bij uw familie de datingapplicatie Grindr en kwam opnieuw in contact met A.(...), een man met wie u in het verleden reeds seksuele contacten had. Van 18 mei 2018 tot 21 mei 2018 verbleef u in België. Bij uw terugkeer naar Libanon verbleef u op 23 mei 2018 opnieuw in Baalbek. Op die dag besloot u af te spreken met A.(...). Jullie spraken af in het appartement van uw broer Q.(...). Uw broer Q.(...) is een verantwoordelijke bij de Hezbollah, hij is verantwoordelijk voor de mobilisatie en opleiding van jongeren. Het appartement van uw broer Q.(...) bevindt zich op de derde verdieping van het gebouw waar uw familie tevens verbleef, het werd gerenoveerd. Hoewel u niet verwacht had dat uw broer Q.(...) naar het appartement zou komen, stond hij er plots. Hij betrapte u en A.(...) terwijl jullie intiem waren. Hij sloeg jullie, ging naar beneden om een wapen te halen waarmee hij jullie zou vermoorden. Jullie maakten van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. U ging onmiddellijk naar Beirout. Rond 1 juni 2018 ging u naar een organisatie, Mosaic, die opkomt voor homorechten in Beirout, u vertelde daar uw verhaal. U werd aangeraden niet meer thuis te verblijven, dus verhuisde u naar uw vriend J.(...), die in een christelijke wijk verbleef in Beirout. U bleef doorgaan met uw professionele activiteiten tot enkele dagen voor uw vertrek, al was dit niet meer dagelijks, en had u telkens vrees dat u gevonden zou worden. In die periode werd u gewaarschuwd door uw zus dat uw broers op zoek naar u waren.

Op 15 juli 2018 verliet u Libanon via de luchthaven van Beirout. U had een visum. Op dezelfde dag kwam u aan in België. U diende op 9 augustus 2018 uw verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 juli 2018 hoorde u van uw vriend J.(...) dat zijn huis was binnengevallen, ze waren op zoek naar u. Op 20 augustus 2019 kreeg u dreigementen van uw broer E.(...), naar aanleiding van foto's die hij van u had gezien op uw sociale media accounts. Op 20 oktober 2019 werd u in België slachtoffer van een incident waarbij u een tand verloor. U linkt dit aan uw problemen die u kende in Libanon.

Bij terugkeer naar Libanon vreest u dat u vermoord zal worden omwille van uw seksuele geaardheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel uittreksel van de burgerlijke stand, twee attesten van de organisatie Mosaic aangaande het incident op 23 mei 2018 en het incident waarbij de woning van J.(...) werd aangevallen, communicatie met J.(...) naar aanleiding van de inval in zijn huis, communicatie met uw zus L.(...), laatste communicatie met uw zus L.(...), dreigementen van 20 augustus 2019 van uw broer E.(...), foto's waarmee u uw seksuele geaardheid wilt aantonen, algemene informatie van homoseksualiteit in Libanon, communicatie in verband met activiteiten in België waarmee u uw seksuele geaardheid wilt aantonen, brief Rainbow House België, psychologisch attest België, proces-verbaal politie 17 januari 2019, medisch attest België 8 mei 2019, proces-verbaal politie 22 oktober 2019, medisch verslag 22 oktober 2019, aankoopbewijs nieuwe GSM, USB stick en opmerkingen aangaande de verkregen notities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de documenten die u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft met uw mentale gezondheid (CGVS p.2-3, 8, 9, 11, 13, documenten groene map in dossier). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen. Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p.2-3, 8, 9, 11, 13). Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er hier te worden op gewezen dat het CGVS noch uw nationaliteit noch uw seksuele geaardheid in twijfel trekt. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het CGVS kennis genomen van en rekening gehouden met de huidige situatie van homoseksuelen in Libanon (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuele personen in dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen.

Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

Echter, met betrekking tot de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld en die de oorzaak van uw vlucht vormden, dient te worden vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Dit omwille van onderstaande redenen.

U geeft aan dat het in de context waarin u opgroeide problematisch was om homoseksueel te zijn en dat u uw gedrag hierop afstemde. U zegt: "Ik had mezelf aanvaard (nvdr. homoseksuele geaardheid) en ik begon mezelf te gedragen op die manier. Maar met alle discretie, niet in het openbaar. Je moet voor alles opletten. De familie, de positie van familie en de maatschappij. Elke relatie op die manier is verboden, je moet elke stap berekenen en voorzichtig zijn." (CGVS p.9). U geeft aan dat u sinds lange tijd wist dat uw familie homoseksualiteit niet aanvaardde, u verwijst naar een voorbeeld waarbij een homoseksuele man vermoord werd in Baalbek en dat uw familieleden gelukkig waren dat die man dood was (CGVS p.10, 12). U geeft aan dat u tevens op de hoogte was dat uw broer Q.(...) homoseksualiteit niet aanvaardde (CGVS p.12), u zegt "Ik weet dat iedereen tegen zulke relaties is, daarom deed ik best om alle relaties in het geheim te doen, angst om bekend te zijn." (CGVS p.12). In het licht van deze verklaringen, vindt het CGVS het allerm minst aannemelijk dat u afsprekt met A.(...) in het appartement van uw broer Q.(...) (CGVS p.11). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich bewust was van de perceptie van uw omgeving aangaande homoseksualiteit en dat u hierop inspeelde door discreet om te gaan met uw geaardheid (CGVS p.9-10). Daar u zich dermate bewust was van de perceptie van uw omgeving aangaande homoseksualiteit, vindt het CGVS het absoluut niet aannemelijk dat u een dergelijk risico nam om met A.(...) af te spreken in het appartement van uw broer. U geeft aan dat u reeds in het verleden seksuele contacten had met A.(...), de kans dat deze seksuele contacten zich opnieuw zouden voordoen in het appartement van uw broer, was dan ook heel reëel (CGVS p.11). Er kan van u verwacht worden, gezien u zich bewust was van de perceptie van uw omgeving en de mogelijke gevolgen wanneer uw homoseksuele geaardheid ontdekt zou worden, dat u een grotere voorzichtigheid aan de

dag zou leggen om deze verborgen te houden en dat u dus met andere woorden plaatsen die toegankelijk zijn voor uw familieleden zou vermijden. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het traditie is dat iedereen in de namiddag vertrekt om zaken te regelen. Dat niemand, alsook uw broer Q.(...), in de namiddag ooit thuis is (CGVS p.12). Bovendien geeft u aan dat er renovatiewerken bezig waren in het appartement en dat u ervan uitging dat er niemand zou binnenkomen (CGVS p.12). Het hoeft weinig betoog dat het CGVS het risico dat u nam om af te spreken in het appartement van uw broer, absoluut niet aannemelijk vindt in de door u geschetste context waarin u zich bevond. Daarenboven bevond de woning van uw broer zich in hetzelfde gebouw als de woning van uw andere familieleden (CGVS p.11). Dit maakt uw verklaringen des te meer ongeloofwaardig. Het risico dat u nam, alhoewel u hier reeds jaren discreet mee omging, ondermijnt in zeer sterke mate de door u beweerde problemen.

Wat tevens uw beweerde problemen ondermijnt is het door u geschetste verloop na de betrapping door uw broer Q.(...). U geeft aan dat uw broer jullie met de dood bedreigde, dat hij aangaf dat hij een wapen ging halen om jullie te doden (CGVS p.11). Het feit dat jullie zonder meer konden ontsnappen (CGVS p.11), ondermijnt uw beweerde verklaringen. Indien uw broer meende wat hij zei, is het absoluut niet aannemelijk dat jullie zich konden onttrekken aan zijn controle. Indien hij het effectief op u gemunt had, kan er verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om de daad bij het woord te voegen. De vaststelling dat jullie er in slaagden om aan zijn dreigementen te ontsnappen, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de eerste periode sinds uw ontsnapping naar Beirout in uw eigen appartement verbleven heeft. Bij het CGVS geeft u aan dat dit voor de periode van 23 mei 2018 tot 1 juni 2018 was (CGVS p.11), bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u het zelfs over 3 juni 2018 (Verklaring DVZ punt 10). Dit gedrag, alsook de vaststelling dat u probleemloos in uw appartement kon verblijven (CGVS p.11-12), ondermijnt uw vrees. U geeft aan dat uw familieleden het adres niet kenden, maar dat het niet moeilijk was om uw verblijfplaats te achterhalen aangezien uw vorige huisbaas hier weet van had (CGVS p.11-12). Het feit dat u in dit kader dan ook thuis bleef en geen problemen kende, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien uw broer het effectief op u gemunt had, kan er verwacht worden dat het niet al te moeilijk was uw verblijfplaats te vinden. Bovendien was u kunnen ontsnappen aan zijn eerder dreigement, wat een reden te meer is om te verwachten dat uw broer, indien hij het effectief op u gemunt had, het er niet zonder meer zou bij laten. Het gedrag dat u stelde door huiswaarts te keren en de vaststelling dat u de week volgend op het incident geen problemen kende, zet uw problemen op heel losse schroeven.

Wat tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen is het feit dat u bleef deelnemen aan het dagelijkse leven. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw professionele activiteiten bleef uitvoeren (CGVS p.6), alsook blijkt dat u zich voor het aanvragen van uw visum tot tweemaal toe in het openbaar leven begaf. Met betrekking tot uw professionele activiteiten dient evenwel opgemerkt te worden dat u de frequentie verminderde van wanneer u naar uw werk ging. U zegt "Er is geen vast ritme, soms een dag wel, soms dag niet, soms van maandag tot vrijdag, soms twee dagen na elkaar en een dag niet, soms niet." (CGVS p.6). Dit deed u, aldus uw verklaringen, omwille van het feit dat u angst en stress had dat uw familieleden zouden binnenvallen (CGVS p.6). De vaststelling dat u zich naar uw werk bleef begeven, hoewel u wist dat dit een dermate hoog risico inhield om gevonden te worden, ondermijnt in zeer sterke mate de door u beweerde vrees. Het gedrag dat u stelde strookt niet met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft. Er kan van u verwacht worden dat u deze plaats zou vermijden om het risico in te perken dat u gevonden zou worden. Dezelfde redenering wordt gevolgd voor het gegeven dat u probleemloos uw visum kon regelen (CGVS p.7). Indien u effectief gevisieerd werd, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer buiten het vizier van uw vervolgers bleef. De vaststelling dat u zich probleemloos in Beirout kon bewegen, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen. In verband met uw legaal vertrek uit Libanon, dient het CGVS nog aan te stippen dat dit tevens de hoogdringendheid van uw vertrek ondermijnt. In dit kader dient het CGVS tevens aan te stippen dat het algemeen geweten is dat Hezbollah deel uitmaakt van de luchthaven van Beirout. De vaststelling dat u Libanon verliet via de luchthaven (CGVS p.7), doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Indien u effectief gevisieerd werd door uw broer, kan er verwacht worden dat hij beroep zou doen op zijn netwerk, een gegeven waarvan u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest. De vaststelling dat u dit risico nam doet uw geloofwaardigheid mede teniet.

Gezien het bovenstaande kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zich na uw vertrek hebben voorgedaan, zoals de problemen die uw vriend J.(...) meemaakte (CGVS p.3, 12). De

brief die u in het kader hiervan neerlegt dient enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, wat in uw geval niet zo is. Deze kan door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. Met betrekking tot telefonische bedreiging die u ontving, een jaar na uw vertrek (CGVS p.3, 8), dient het CGVS tevens op te merken dat u, op basis van het bovenstaande, evenmin hierin heeft kunnen overtuigen. De bewijsstukken die u in dit kader neerlegt, kunnen bovendien tevens door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. In verband met de aanval die u schetst waarbij uw gebit schade ondervond, dient opgemerkt te worden dat het louter een hypothese van u is dat uw familie hierachter zit (CGVS p.13). Het hoeft niet te verwonderen dat dit gezien het geheel van bovenstaande observaties evenmin kan overtuigen.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart en uw origineel uittreksel van de burgerlijke stand hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor de documenten die uw seksuele geaardheid staven. Het CGVS verwijst naar de foto's die u in dit kader neerlegt en naar de gesprekken die u neerlegt in verband met activiteiten in België waarmee u uw seksuele geaardheid wilt staven en het document van Rainbow House. De documenten die u neerlegt van de organisatie Mosaic aangaande het incident van 23 mei 2018 en het incident waarbij de woning van J.(...) werd aangevallen dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. In verband met de 'uitprints' van de chatgesprekken en de audiofragmenten verwijst het CGVS naar de hierboven besproken argumentatie. Deze dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet blijkt. Deze kunnen eveneens door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. Uit de algemene informatie die u neerlegt over homoseksualiteit in Libanon blijken geenszins uw persoonlijke problemen. De processen-verbaal van de politie in België worden niet betwist, maar deze zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS om te buigen. Hetzelfde geldt voor het psychologisch en de medische verslagen die u neerlegt op het CGVS. Evenals het aankoopbewijs van uw GSM en de fragmenten op de USB stick die u neerlegt. Wat de opmerkingen betreft in het kader van de ontvangen notities, wordt opgemerkt dat deze louter gaan over banale schrijffouten die niets aan de inhoud van uw dossier wijzigen.

Aangezien de door u aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden geacht, uit uw verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen en de Commissaris generaal ook zelf niet over dergelijke elementen beschikt, meent het Commissariaat-generaal dat niet is aangetoond dat u wegens uw seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBT-rechten in het Midden-Oosten, 'Helem' in Beiroet, een belangrijke LGBT-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBTQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Libanese Medical Association for Sexual Health (LeMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre, en MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte.

Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen

krijgen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt, niet concreet of omstandig zijn zodat hieruit het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet kan worden afgeleid.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en voert hij aan dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met alle elementen, met inbegrip van de voorgelegde stukken, rekening moet houden om over de geloofwaardigheid van het relaas te oordelen. De commissaris-generaal trekt de Libanese nationaliteit en de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel en neemt in dat opzicht ook al de door de verzoeker neergelegde stukken aan, doch weigert zich te buigen over de stukken die verzoeker neerlegt om zijn persoonlijke vervolging in Libanon te staven. De commissaris-generaal maakt hierbij volgens verzoeker een eenzijdige en beperkte lezing van de door hem uiteengezette gebeurtenissen en neergelegde stukken. Althans dient het Commissariaat-generaal conform de UNHCR (UNHCR - Résumé Au-delà de la preuve : évaluation de la crédibilité dans les systèmes d’asile européen – mei 2013) alle elementen die verzoeker neerlegt in acht te nemen in het evalueren van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zo stelt UNHCR : “*Het HCR bevestigt opnieuw dat de evaluatie van de geloofwaardigheid van de pertinente feiten die worden aangebracht vervalst worden als die wordt gestaafd op een deel eerder dan op het geheel van de beschikbare stavingselementen omtrent een bepaald feit.*” Ook in de noot 2018/3 van Nansen wordt dienaangaande gesteld: “*Bij het evalueren*

van de geloofwaardigheid, moet men onder andere met alle beschikbare bewijzen rekening houden. Dit betekent dat men ook moet rekening houden met het documentair bewijs voor een beslissing te nemen omtrent de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat rechtbanken het documentaire bewijs niet ter zijde mogen laten ingevolge een gebrek aan geloofwaardigheid: ze dienen het documentair bewijs te includeren in hun evaluatie van de geloofwaardigheid zodat het documentair bewijs een gevolg kan hebben op die beoordeling.” Verzoeker verwijst te dezen eveneens naar rechtspraak van het EHRM (M.A. tegen Zwitserland, nr. 5258913, 18 november 2014), waarin wordt bevestigd dat de waarachtigheid van het relaas moet worden nagegaan in het kader van de neergelegde documenten. Hieruit volgt dat de commissaris-generaal rekening moet houden met alle elementen, inclusief de voorgelegde stukken. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker echter geen enkel onderzoek gepleegd betreffende de documenten en trekt korte conclusies door te stellen dat zijn risicovol gedrag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, hoewel hij wel degelijk voorzorgsmaatregelen nam, die ook benoemd werden in de bestreden beslissing. Hiermee schendt de commissaris-generaal de motiveringsplicht en het beginsel van zorgvuldig bestuur, aldus verzoeker.

Verzoeker merkt daarnaast op dat volgens artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd naar oordeel van verzoeker *in casu* niet correct gedaan. Hij voegt hier aan toe: *“Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van het Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de beschermingsstatus te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.*

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »

De tegenstrijdigheden die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten.

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas.

Er werd reeds door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables ». Wat niet het geval was *in casu*.

In voorkomend geval, overtreedt het CGVS artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003. De tegenpartij miskent tevens de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

De verzoeker beroept zich bovendien op de verkeerde beoordeling, op het gebrek, fout of tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of motieven. Verder verzoekt hij het voordeel van de twijfel.”

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vluchtmotieven. Hij wijst erop dat hij zijn vrees voor vervolging meermaals aankaartte tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij vreest niet enkel zijn familie en zijn broer Q. – een verantwoordelijke bij Hezbollah –, maar ook de Libanese samenleving waarin homoseksualiteit nog steeds strafbaar is. De commissaris-generaal trekt in de bestreden beslissing de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel en erkent dat de situatie voor homoseksuelen in Libanon complex is en dat zij een kwetsbare groep vormen, maar besluit ten onrechte dat *“niets aantoonde dat u wegens uw seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of discriminerende maatregelen van een zodanige vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen”* en dat *“homoseksuelen in Libanon (niet) in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen.”* Verzoeker acht deze motivering echter kennelijk gebrekkig in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de richtlijnen van het UNHCR betreffende verzoeken gebaseerd op seksuele geaardheid.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds voor zijn vertrek uit Libanon het slachtoffer werd van daden van vervolging en dat er na zijn vertrek nog een inval was bij zijn vriend J., de vriend bij wie hij was ondergedoken in de christelijke wijk van Beiroet, en betoogt dat er niet van hem kan verwacht worden dat hij bij terugkeer naar Libanon zijn geaardheid zou verbergen om aan vervolging te ontsnappen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest X, Y & Z (C-199/12 t.e.m. C-201/12, van 7 november 2013) waar voor recht werd gezegd dat: *“Bij de beoordeling van een verzoek om erkenning als vluchteling kunnen de bevoegde autoriteiten redelijkerwijs niet verwachten dat de asielzoeker, ter vermijding van het risico van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheimhoudt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt.”*

Verzoeker argumenteert vervolgens dat er niet enkel een actueel doch evenzeer een toekomstgericht onderzoek van zijn vrees voor vervolging dient te worden gedaan en dat hij als openlijk homoseksuele man bij terugkeer naar Libanon vreest het slachtoffer te worden van geweld, aanvallen, aanhouding of veroordeling ex artikel 534 van het Strafwetboek. Zijn verklaringen bevestigen dat geweld in Libanon legio is. Verzoeker verwijst te dezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie (Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 van 5 september 2012) waarin het volgende wordt gesteld: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c. van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd”*, alsook naar het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, december 2011)' van UNHCR dat stelt: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”* Vervolgens probeert verzoeker aan de hand van landeninformatie de analyse van het Commissariaat-generaal van de positie van homoseksuelen in Libanon te weerleggen. Verzoeker argumenteert dat het Commissariaat-generaal, onder het mom van vermeende vooruitgang, feitelijk gewag maakt van een schrijnende situatie die het reëel risico op vervolging aantoonst en dat de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie bevestigt dat artikel 534 van het Strafwetboek, waardoor “tegennatuurlijke betrekkingen” worden bestraft met een celstraf en boete, nog steeds in voege is en wordt toegepast. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten van Amnesty International die stellen dat artikel 534 nog steeds wordt toegepast om homoseksuelen in Libanon te vervolgen. Ook diende de Gay Pride in september 2019 voor het tweede opeenvolgende jaar te worden afgelast omwille van dreigementen vanwege religieuze bewegingen. Uit de ECOI van 2018 blijkt dat artikel 534 gebruikt wordt om personen verdacht van homoseksualiteit te vervolgen, waarbij er gevallen van mishandeling en foltering door politie en militairen zijn gedocumenteerd. Het feit dat LGBT-pride evenementen worden afgelast en de vrijheid van meningsuiting wordt beknot betekent dat er geen betekenisvolle verandering gaande is. Verzoeker leidt uit de door hem aangehaalde informatie af dat de schending der mensenrechten jegens homoseksuelen uitgaande van de bevolking, religieuze en politieke groeperingen evenals van de overheid ontegensprekelijk een vaststaand gegeven vormt en stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met recente bronnen betreffende de uiterst precarie situatie van de LGBT-gemeenschap in Libanon en dienvolgens de artikelen 48/3, 48/4, §2, b), 48/6, §5, en 62, §2 van de Vreemdelingenwet schendt en manifest verzaakt aan haar plicht om een grondig, volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren, rekening houdend met de meest recente informatie over de situatie in het land van herkomst van de betrokkene en met diens individuele situatie. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker evenmin zijn heldere en coherente discours omtrent zijn vrees voor zijn omgeving en de autoriteiten op grondige wijze onderzocht, hoewel hij duidelijk aangaf dat zijn homoseksualiteit absoluut niet aanvaard zou worden binnen de Libanese maatschappij en dat hij gewelddadige reacties vreest van de autoriteiten en zijn omgeving, met wie hij sowieso al een conflictueuze relatie heeft, en bovendien uit de landeninformatie duidelijk blijkt dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat ook de autoriteiten zich schuldig maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat er van een effectieve bescherming vanwege de Libanese overheid dus geen sprake is. Verzoeker meent daarom dat kan worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en hij daarom als vluchteling dient te worden erkend.

Betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnert verzoeker aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof van Justitie. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze*

door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji f. Staatssecretaris van Justitie, C- 465/07, § 28). Nadien gaat verzoeker in op de inhoud van het arrest “Elgafaji” en stelt dat het Hof van Justitie twee situaties onderscheidt. In de eerste hypothese is de mate van willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Hieromtrent dient te worden aangekaart dat het Commissariaat-generaal haar motivering grondt op haar COI-Focus van 14 mei 2019 zonder rekening te houden met de oproer die Libanon treft sedert oktober 2019. Verzoeker licht toe dat Libanon sedert oktober 2019 wordt getroffen door hevige protesten tegen corruptie en socio-economische moeilijkheden die met geweld werden gereprimeerd, dat betogers arbitrair werden aangehouden en mishandeld, waarnaast tevens schietpartijen zijn uitgebroken. De COI-Focus van mei 2019 is bijgevolg niet aangepast aan de huidige situatie van geweld die zich in Libanon afspeelt. Verzoeker meent dat uit voormelde feiten blijkt dat burgers uit Libanon door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging lopen. In de tweede hypothese is de mate van willekeurig geweld niet dermate hoog dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker argumenteert dat *in casu* de situatie in Libanon niet meer veilig is nu er wetteloosheid heerst door corruptie en druk van bepaalde groeperingen aan wie de overheid gehoorzaamt om bijvoorbeeld LGBT evenementen te verbieden. Verzoeker wordt in zijn thuisland naar eigen zeggen blootgesteld aan vervolging, hij wordt niet beschermd door de overheid tegen gericht geweld van de bevolking, groeperingen en de overheid zelf. Daarnaast bestaat er een ernstig risico dat verzoeker het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Bovendien loopt verzoeker, in het geval dat hij moet terugkeren naar Libanon, risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. In Libanon zijn de voorwaarden volgens verzoeker momenteel immers niet verenigd om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid als lid van een kwetsbare groep op grond van zijn seksuele geaardheid.

Volgens verzoeker tonen voorgaande elementen duidelijk aan dat zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn. In gevolge hiervan moet bewijswaarde aan de door hem voorgelegde documenten worden verleend, en vraagt hij om de verlening van de hoedanigheid van vluchteling, in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in uiterst ondergeschikte orde om de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 9 oktober 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door de hem aangehaalde feiten waaraan hij beweert te zijn blootgesteld en die de oorzaak van zijn vlucht vormden niet geloofwaardig zijn omdat (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker een dergelijk risico nam om met A. af te spreken in het appartement van zijn broer Q. omdat hij zich er sinds lange tijd van bewust was dat zijn familie en in het bijzonder Q. homoseksualiteit niet aanvaarden, hij zijn gedrag hierop afstemde door discreet om te gaan met homoseksualiteit en er, gezien hij zich bewust was van de perceptie van zijn omgeving en de mogelijke gevolgen wanneer zijn homoseksuele geaardheid ontdekt zou worden, dan ook kan verwacht worden dat hij een grotere

voorzichtigheid aan de dag zou leggen om deze verborgen te houden en dat hij dus plaatsen die toegankelijk zijn voor zijn familieleden zou vermijden, hij aangeeft dat het traditie is dat iedereen in de namiddag vertrekt om zaken te regelen en dat niemand, alsook zijn broer Q., in de namiddag ooit thuis is geweest, dat er bovendien renovatiewerken bezig waren in het appartement en dat hij ervan uitging dat er niemand zou binnenkomen, doch het weinig betoog hoeft dat het CGVS het risico dat hij nam om af te spreken in het appartement van zijn broer absoluut niet aannemelijk vindt in de door hem geschetste context waarin hij zich bevond, de woning van zijn broer zich bovendien bevond in hetzelfde gebouw als de woning van zijn andere familieleden, wat zijn verklaringen des te meer ongeloofwaardig maakt, en het risico dat hij nam, alhoewel hij hier reeds jaren discreet mee omging, dan ook in zeer sterke mate de door hem beweerde problemen ondermijnt, (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker en A. zonder meer konden ontsnappen nadat Q. hen betrapte en met de dood bedreigde vermits kan verwacht worden dat verzoekers broer, indien hij het effectief op hem gemunt had, alles in het werk zou stellen om de daad bij het woord te voegen, (3) ook het feit dat verzoeker ervoor koos om na zijn ontsnapping een week in zijn eigen appartement in Beiroet te verblijven en de vaststelling dat hij er in de week volgend op het incident geen problemen kende zijn vrees ondermijnt, te meer daar zijn familieleden via zijn vorige huisbaas aan zijn adres konden geraken en hij was kunnen ontsnappen aan het eerder dreigement van zijn broer, wat een reden te meer is om te verwachten dat zijn broer, indien hij het effectief op hem gemunt had, het er niet zonder meer zou bij laten, (4) ook het feit dat verzoeker bleef deelnemen aan het dagelijkse leven, hij zijn professionele activiteiten bleef uitvoeren hoewel hij wist dat dit een dermate hoog risico inhield om gevonden te worden en hij zich voor de aanvraag van zijn visum tot tweemaal toe in het openbaar leven begaf, in zeer sterke mate de door hem beweerde vrees ondermijnt en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, (5) verzoeker Libanon op legale wijze verliet, hetgeen de hoogdringendheid van zijn vertrek ondermijnt en (6) de vaststelling dat verzoeker het risico nam om Libanon via de luchthaven te verlaten ondanks het feit dat het algemeen geweten is dat Hezbollah aanwezig is in de luchthaven van Beiroet, tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen, temeer hij zich ervan bewust had moeten zijn dat Q. zijn netwerk bij Hezbollah kon inschakelen, (ii) de ongeloofwaardigheid van de problemen die tot verzoekers vertrek leidden ertoe leidt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich volgens verzoeker na zijn vertrek nog zouden hebben voorgedaan, met name de inval in het huis van zijn vriend J. en de telefonische bedreiging die hij ontving een jaar na zijn vertrek, (iii) het, in verband met de aanval in België, louter een hypothese van hem is dat zijn familie hierachter zit, (iv) de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen daar (a) zijn paspoort, originele identiteitskaart en origineel uittreksel van de burgerlijke stand betrekking hebben op zijn identiteit en herkomst, die niet in twijfel worden getrokken, (b) de foto's, de gesprekken die hij neerlegt in verband met activiteiten in België en het document van Rainbow House die dienen om verzoekers seksuele geaardheid te staven eveneens een element betreffen dat niet wordt betwist, (c) de documenten van de organisatie Mosaic aangaande het incident met Q. op 23 mei 2018 en het incident waarbij de woning van J. werd aangevallen enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in dit geval niet blijkt, en deze brieven door eender wie en voor eender welke doeleinden kunnen zijn opgemaakt, (d) ook de bewijsstukken van de telefonische bedreigingen, met name de prints van chatgesprekken en de audiofragmenten door eender wie en voor eender welke doeleinden kunnen zijn opgemaakt en tevens enkel een geloofwaardig en coherent asielrelaas kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is, (e) de algemene informatie over homoseksualiteit in Libanon geenszins zijn persoonlijke problemen aantoon, (f) de processen-verbaal van de politie in België niet worden betwist maar niet in staat zijn om de appreciatie van de commissaris-generaal om te buigen, (g) hetzelfde geldt voor de psychologische en medische verslagen, (h) het aankoopbewijs van verzoekers GSM en de fragmenten op de USB-stick evenmin de appreciatie van de commissaris-generaal kunnen ombuigen en (i) de opmerkingen in het kader van de ontvangen notities louter gaan over banale schrijffouten die niets aan de inhoud van zijn dossier wijzigen, (v) aangezien de door hem aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden geacht, uit zijn verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen en de commissaris-generaal ook zelf niet over dergelijke elementen beschikt, niet is aangetoond dat hij wegens zijn seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van de Conventie van Genève zouden vormen, (vi) uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen, zoals wordt toegelicht, en uit deze informatie niet blijkt dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat zij enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen en (vii) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel

risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2019 (CG nr. 1817060), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.2. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het ‘*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*’ van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de beschermingsstatus te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers homoseksuele geaardheid in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de situatie voor homoseksuelen in Libanon complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen, hetgeen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde daden van vervolging, dat uit zijn verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen, het Commissariaat-generaal ook zelf niet over degelijke elementen beschikt en bijgevolg niet is aangetoond dat verzoeker wegens zijn seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker de door hem beweerde problemen met zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten, volstaat het erop te wijzen dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

2.5.2. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Gezien het bovenstaande kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zich na uw vertrek hebben voorgedaan, zoals de problemen die uw vriend J.(...) meemaakte (CGVS p.3, 12). De brief die u in het kader hiervan neerlegt dient enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, wat in uw geval niet zo is. Deze kan door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. Met betrekking tot telefonische*

bedreiging die u ontving, een jaar na uw vertrek (CGVS p.3, 8), dient het CGVS tevens op te merken dat u, op basis van het bovenstaande, evenmin hierin heeft kunnen overtuigen. De bewijsstukken die u in dit kader neerlegt, kunnen bovendien tevens door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. (...)

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart en uw origineel uittreksel van de burgerlijke stand hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor de documenten die uw seksuele geaardheid staven. Het CGVS verwijst naar de foto's die u in dit kader neerlegt en naar de gesprekken die u neerlegt in verband met activiteiten in België waarmee u uw seksuele geaardheid wilt staven en het document van Rainbow House. De documenten die u neerlegt van de organisatie Mosaic aangaande het incident van 23 mei 2018 en het incident waarbij de woning van J.(...) werd aangevallen dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. In verband met de 'uitprints' van de chatgesprekken en de audiofragmenten verwijst het CGVS naar de hierboven besproken argumentatie. Deze dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet blijkt. Deze kunnen eveneens door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. Uit de algemene informatie die u neerlegt over homoseksualiteit in Libanon blijken geenszins uw persoonlijke problemen. De processen-verbaal van de politie in België worden niet betwist, maar deze zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS om te buigen. Hetzelfde geldt voor het psychologisch en de medische verslagen die u neerlegt op het CGVS. Evenals het aankoopbewijs van uw GSM en de fragmenten op de USB stick die u neerlegt. Wat de opmerkingen betreft in het kader van de ontvangen notities, wordt opgemerkt dat deze louter gaan over banale schrijffouten die niets aan de inhoud van uw dossier wijzigen."

Gelet op deze motieven, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert zich te buigen over de stukken die hij neerlegt om zijn persoonlijke vervolging in Libanon te staven en deze stukken niet heeft onderzocht. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.5.3. Tot slot stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBTIQ-rechten in het Midden-Oosten, 'Helem' in Beiroet, een belangrijke LGBTIQ-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTIQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBTIQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Lebanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre en MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen.

Verzoeker argumenteert dat het Commissariaat-generaal, onder het mom van vermeende vooruitgang, feitelijk gewag maakt van een schrijnende situatie die het reëel risico op vervolging aantoonst en dat de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie bevestigt dat artikel 534 van het Strafwetboek, waardoor "tegennatuurlijke betrekkingen" worden bestraft met een celstraf en boete, nog steeds in

voege is en wordt toegepast. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten van Amnesty International die stellen dat artikel 534 nog steeds wordt toegepast om homoseksuelen in Libanon te vervolgen. Ook diende de Gay Pride in september 2019 voor het tweede opeenvolgende jaar te worden afgelast omwille van dreigementen vanwege religieuze bewegingen. Ook uit de ECOI van 2018 blijkt dat artikel 534 gebruikt wordt om personen verdacht van homoseksualiteit te vervolgen, waarbij er gevallen van mishandeling en foltering door politie en militairen zijn gedocumenteerd. Voorts wordt gesteld dat het feit dat LGBT-pride evenementen worden afgelast en de vrijheid van meningsuiting wordt beknot betekent dat er geen betekenisvolle verandering gaande is. Verzoeker leidt uit de door hem aangehaalde informatie af dat de schending der mensenrechten jegens homoseksuelen uitgaande van de bevolking, religieuze en politieke groeperingen evenals van de overheid ontegensprekelijk een vaststaand gegeven vormt en stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met recente bronnen betreffende de uiterst precaire situatie van de LGBT-gemeenschap in Libanon. Verzoeker benadrukt dat hij duidelijk aangaf dat zijn homoseksualiteit absoluut niet aanvaard zou worden binnen de Libanese maatschappij en dat hij gewelddadige reacties vreest van de autoriteiten en zijn omgeving, met wie hij sowieso al een conflictueuze relatie heeft, en dat bovendien uit de landeninformatie duidelijk blijkt dat dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat ook de autoriteiten zich schuldig maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat er van een effectieve bescherming vanwege de Libanese overheid dus geen sprake is.

De Raad benadrukt nogmaals dat uit voorgaande analyse blijkt dat de situatie van homoseksuelen in Libanon niet als precair kan worden omschreven. Verzoeker brengt geen andersluidende objectieve informatie bij die de informatie vervat in het administratief dossier ontkracht of waaruit kan blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie betreffende de situatie van de LGBTIQ-gemeenschap in Libanon sluit inhoudelijk volledig aan bij de informatie waarop voormelde analyse is gesteund en waaruit blijkt dat er, hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe heerst op homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, in Beiroet een groeiende acceptatie is van homoseksualiteit, er een dynamische 'gay scene' bestaat en het, mits enige discretie, mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan homoseksuele geaardheid. Dit blijkt overigens eveneens uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hoewel hij aangaf dat hij zich niet openlijk kon uiten als homoseksueel in Beiroet, dat hij steeds uitermate voorzichtig diende te zijn en dat hij zijn best deed om zijn relaties geheim te houden, kon hij wel op discrete wijze uiting geven aan zijn homoseksualiteit. De Raad leest dienaangaande in verzoekers verklaringen dat hij zijn eerste homoseksuele ervaring had op 12-jarige leeftijd, een tweede toen hij 16 jaar oud was. Nadien begon hij een seksuele relatie met zijn buurjongen. Door het feit dat zij buurten waren, was het volgens verzoeker niet verdacht wanneer zij samen uitgingen. Verzoeker bevestigde ook dat er in Libanon ontmoetingsplaatsen (clubs, dancings) voor homoseksuelen bestaan. Hij ging zelf ook een aantal keer naar dergelijke clubs en bars waar homoseksuelen bij elkaar kwamen. Ook maakte hij gebruik van de app 'Grindr' om andere homo's te leren kennen en met hen af te spreken. Zo leerde hij A. kennen, met wie hij naar eigen zeggen een seksuele relatie heeft gehad. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij terecht kon bij de organisatie MOSAIC en dat hem in het centrum ook psychologische begeleiding werd geboden. Gevraagd hoe de autoriteiten omgaan met bars waar homo's elkaar ontmoeten en/of organisaties die voor homorechten opkomen, verklaarde verzoeker nooit te hebben gehoord dat er een probleem was (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-12). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker zijn homoseksualiteit in Libanon, weliswaar discreet, kon beleven zodat niet kan worden gesteld dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon zijn gedrag zou moeten wijzigen om vervolging te vermijden. Verzoeker toont met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie evenmin aan dat zijn fundamentele rechten zouden geschonden worden bij een terugkeer naar Libanon of dat hij er zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt in dit verband dat er slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Verzoeker toont dit, het voorgaande indachtig, *in casu* allerminst aan. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat het voor homoseksuelen in Libanon nog steeds niet altijd even evident is om zich als dusdanig te profileren, dat zij in bepaalde situaties het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire behandeling en dat nog verdere stappen dienen te worden gezet op het vlak van gelijke rechten voor de LGBTIQ-gemeenschap,

kan hieruit geenszins blijken dat homoseksuelen in Libanon het voorwerp uitmaken van een systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit kan evenmin blijken uit verzoekers eigen verklaringen. Immers, hoewel hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij vreest in geval van terugkeer naar Libanon het slachtoffer te worden van geweld, aanvallen, aanhouding of veroordeling ex artikel 534 van het Strafwetboek door openlijk als homoseksuele man te zijn gekend en door het leven te gaan in Libanon, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij, voor het (ongeloofwaardig bevonden) incident met zijn broer Q. op 23 mei 2018, nooit problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker verklaarde ook uitdrukkelijk dat hij nooit problemen met de Libanese autoriteiten heeft gekend (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ook bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij, behalve de door hem aangehaalde problemen met zijn familie, geen problemen heeft gekend met zijn autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.). Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van enige discriminatie, (politie)geweld of vervolging ten aanzien van zijn persoon omwille van zijn seksuele geaardheid en hij haalt hiervan ook in voorliggend verzoekschrift geen enkel concreet voorbeeld aan doch beperkt zich tot het op algemene wijze verwijzen naar algemene landeninformatie, die *an sich* niet volstaat om de door hem voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren.

In zoverre verzoeker er in het verzoekschrift nog op wijst dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er sedert 2009 slechts 5 gevallen van vrijpraak zijn geweest voor vervolgingen op grond van artikel 534 van het Strafwetboek en hij onder verwijzing naar verslagen van Amnesty International aanvoert dat voornoemd artikel, waardoor 'tegennatuurlijke betrekkingen' worden bestraft met een celstraf en een boete, nog steeds in voege is en wordt toegepast, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie weliswaar blijkt dat er nog steeds beroep wordt gedaan op artikel 534, doch nergens uit deze informatie kan blijken dat er gedurende de verslagperiode(s) ook succesvolle vervolgingen op grond van deze bepaling waren. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat niet alleen Libanese lagere rechtbanken verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534 maar dat in juli 2018 ook het Hof van beroep heeft geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is. Verzoeker gaat bovendien uit van een selectieve lezing van de door hem bijgebrachte informatie. Zo leest de Raad in het verslag *"Fifteen years of LGBTI community activism in Lebanon: A story of existence and oppression"* van Amnesty International dat de uitspraken waarbij homoseksualiteit niet als een misdrijf wordt beschouwd en wordt geweigerd om artikel 534 toe te passen en de erin bepaalde straffen op te leggen weliswaar zeldzaam zijn - misschien minder dan een dozijn – maar wel zeer belangrijk zijn omdat ze een precedent scheppen voor andere rechtbanken. Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de Libanese veiligheidsdiensten verschillende LGBT-activiteiten hebben verboden, dient erop gewezen dat er in de meeste gevallen volgens de veiligheidsdiensten sprake was van bedreigingen door islamitische/religieuze groeperingen en dus van veiligheidsproblemen.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De Raad wijst er te dezen volledigheidshalve nog op dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming ook daadwerkelijk wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

In de mate verzoeker zich nog beroept op het voordeel van de twijfel, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een

reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten (*‘violent incidents’*). In totaal waren er 49 *‘violent incidents’*, waarvan 18 *‘battles’*, 17 *‘explosions/remote violence’*, en 14 gevallen van *‘violence against civilians’*. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie *‘violence against civilians’* vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie *‘explosions/remote violence’* één en in de categorie *‘battles’* twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, en het aanhalen van algemene informatie in dit verband, die inhoudelijk aansluit bij de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Bovendien is het betoog in het verzoekschrift dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld *in casu* niet dienstig. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de "sliding-scale" zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak "*Elgafaji*" het bestaan van een

gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de “*sliding-scale*” relevant wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker voorts artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven bij artikel 16 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid

kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS